

ПРОЛОГ

Цього року як ніколи я чекав весну. Зима була затяжною, сірою, і через те інколи здавалося, що ми поринули у довгу сплячку. Наша родина з нетерпінням чекала нового циклу Шлюбних Сезонів, адже крізь набундючені хмари було майже неможливо розгледіти собі нову ціль. Із першими промінцями весняного сонця ми спускаємося на землю та мандруємо серед вас, звичайних людей, пліч-о-пліч. Просочуємося на задні ряди для цілунків у кінотеатрах, ходимо на каву, у такт махаємо рукою на музичних фестах та подорожуємо всією Україною.

Хто ми? — може поцікавитися уважний читач. Хе-хе, насправді все дуже і дуже просто. Йдеться про нашу божественну сімейку, зокрема й про мене — Леля, давнього бога кохання. Незлецько звучить, правда? Я можу перетворюватися на сонячне проміння та бачити навіть те, що приховане у найдрібніших шпаринках.

Також я маю старшого брата, якого звать Полель, а ще сестричку-двійняшку Лелю. Так-так, наші батьки, Лада та Сварог, не надто парилися над іменами. У кожного з нас є своя важлива робота, яка триває весь Шлюбний Сезон — від перших днів весни і аж

до глибокої осені. Протягом цього часу ми маємо створити нові пари або ж закинути гачечки, які неодмінно спрацюють, поки ми будемо на заслуженому відпочинку взимку.

Полель відповідає за пари, які вже от-от мають пошлюбитися, і своєю незримою присутністю приводить кожну з них до вінця. Весело підхоплює повітрям фату нареченої, пестить пелюстки квіток, аби вони не зав'яли завчасно, і навіть налаштовує контекстну рекламу каблучок для несміливих парубків, щоб вони таки наважилися освідчитися.

Леля підтримує закоханих та робить усе, аби вогонь кохання між ними не згасав. Маленькі іскринки турботи одне про одного вона вселяє в серця партнерів, а потім роздмухує їх, аби перетворити на полум'я, що породжує пристрасть. Звісно ж, не без допомоги нашого батька Сварога, бога вогню та ковальства.

А я що? Попри сварки батьків, моя місія лишається незмінною вже тисячі років. Уся ця романтична мішура, звісно, приваблює, але значно цікавіше віднайти тих людей, які зарікаються шукати кохання. Щороку я кидаю собі виклик та намагаюся розтопити серце тієї дівчини, яка впевнена, що стосунки геть їй не потрібні. Самовпевнено? Ще й як!

На моєму рахунку вже безліч підкорених сердець різних панянок, які я потім передавав у руки інших хлопців. Ті раптом відчували несподівану симпатію

до моїх обраниць, та ще й дивним чином знали, чим саме їх здивувати та потішити. Згадки про будь-якого Леся зникали зі свідомості новоствореної пари, до справи долучалися мої рідні, а я, потираючи руки, радо вирушав на заслужений відпочинок.

Цього разу я теж сподівався на подібний сценарій. Схема, що працює сотні років, не може схибити. Принаймні так я думав ще донедавна, роздивляючись своєю обраницю у новому Шлюбному Сезоні. Перший промінь сонця несміливо торкнувся її обличчя, і вона кумедно накрилася ковдрою з головою, аби вибороти у світанку бодай ще трохи часу для спокійного сну.

«Так і запишемо. Кіра, 16 років. Фотографка-початківець. До самого ранку обробляла кадри зі вчорашньої фотосесії. Любить поспати. А скоро буде любити і мене».

Пам'ятаю, як самовпевнено відкинув свій записник убік, розвалившись на своєму ліжку зірочкою. Тоді все здавалося простим. Але вона виявилася геть не простою. І у своїх схемах та підрахунках я ще ніколи так не помилявся.

ЛЕЛЬ

Якщо вам здається, що побут богів чимось відрізняється від людського — ви дуже помиляєтеся. Наприклад, зранку я стовбичу під дверима ванної кімнати, поки Полель приводить до ладу свою густу бороду, а потім миюся у прохолодній воді, що лишилася після Лелі. Наїжачений, сідаю до сніданку під осудливі погляди батьків, бо «скільки ж можна длубатися в тому телефоні». Але сьогодні у мене важлива місія, і я з усією відповідальністю поставився до свого завдання. Перше правило зваблення від Леля звучить так: «Будь зацікавленим її справою». Тож я, як порядний хлопець, написав Кірі в інстаграм і запропонував їй провести для мене тематичну фотосесію.

— Добрий день! Скажіть, будь ласка, день, локацію та час, який вам підходить, — стримано відповіла вона, і десь глибоко в душі я усвідомив, що це був шаблон, який вже давно збережений у неї для листування з клієнтами в діректі.

— Можемо вже сьогодні, як тобі буде зручно :) — відповів я максимально доброзичливо, аби бодай трошечки розтопити лід.

— На жаль, з дня на день не записую, бо будь-яка зйомка вимагає підготовки. Як мінімум, аби

зарядити камеру. Пропоную на завтра о 12:00, сонце ще не таке палюче, тому кадри мають бути не засвіченими. Якщо вам підійде, то напишіть про це, будь ласка.

— Домовилися! — Я здивовано зиркнув на екран, і маленька зелена цяточка, яка свідчила, що Кіра була онлайн, зникла, лишивши мене із цим діловим листуванням сам на сам.

З апетитом я накинувся на вівсянку та овочевий салат, бо відчував, що все іде за планом. На «еникибеники» ми визначили, що посуд після сніданку мію я, але навіть це не могло затьмарити настрої. Я щедро сипнув на ганчірку гірчичний порошок та наминав тарілки до блиску. Леля виступала категорично проти сучасних мийних засобів, тому в домашніх справах ми досі застосовували древні лайфхаки. «ДахаБраха» у навушниках незлецько качала, і аж до останньої виделки усмішка не сходила з мого обличчя.

* * *

На призначене місце вона прийшла завчасно і тепер нервово озиралася навкруги. З'являтися десь раніше, ніж було обговорено, і чекати, що твій партнер вчинить так само, — це класика надвідповідальних людей. Так собі і запишемо...

Насправді я теж не спізнився, але вона ще не підозрює, що ця осяяна сонцем галявина — це теж я.

Тільки в іншій своїй формі, втіленні. За кілька хвилин вона зняла шалик з шиї, бо стало надто спекотно. Втомлено поставила сумку з фотоапаратом на лавці поруч і підставила обличчя першому теплому промінню. Таких радісних людей, що нарешті вилізли зі сплячки, — сотні. Вони вийшли зі своєї барлоги-квартири і тепер прогулюються довгими алеями парку, везуть поперед себе візочки, тримають одне одного за руки і навіть купують перше у цьому році морозиво.

Сонце ховається за хмари, а я виходжу з-за рогу і бачу, як Кіра досі нерухомо сидить на лавці. Мабуть, чекає на продовження сонячних ванн. Нервово усміхаюся від цього усвідомлення, але, не збавляючи кроку, наближаюся до неї. У своєму звичному образі юнака.

— Кхм... Перепрошую, що заважаю. Кіра — це ж ти? — перепитую в неї серйозно, немов не знаю цього напевно.

— Так-так, звісно! Рада познайомитися. Добрий день. І теплий... — укінці додає вона, трохи ніяково усміхаючись. Її простягнена для привітання рука прикрашена різнокольоровими браслетами та резинками-пружинками для волосся, а пальці — перснями. Я з усмішкою тисну її руку і ставлю зарубку на своєму трекері — от і перший фізичний контакт, доторк. Намагаюся втримати її долоню трохи довше, але помітно, що вона вже зібралася